

Παρασκευή 6 Δεκεμβρίου 2008. Ημέρα με δύο όψεις για μένα. Από τη μία η απελευθέρωσή μου το πρωί, από την άλλη το αίμα να κυλάει το βράδυ. Δυο μέρες πριν αιχμαλωτίζομαι για σπασιματικές σε τράπεζες κατά τη διάρκεια του τελευταίου πανεκπαιδευτικού συλλαλητηρίου πριν την εξέγερση. Παρασκευή βράδυ με βρίσκει "ελεύθερο" για μια μπύρα στα γρήγορα. Το γνωστό σποτ, καγκελάκια στα παλιά γραφεία του ΠΑΣΟΚ, Μεσολογγίου και Τζαβέλα γωνία.

Βρίσκω έναν σύντροφο, που περιμένει έναν άλλον σύντροφο και τον Αλέξη. Κατά τις 21:00 κάνουν την εμφάνισή τους. Επόμενη εικόνα ο μπλε φάρος στη Ζωοδόχου Πηγής και ο χαρακτηριστικό ήχος της κόρνας. Οι σύντροφοι αποφασίζουν ότι πρέπει να φύγει. Φωνές, αντεγκλίσεις και ο κρότος. Σηκώνομαι να δω. Επόμενη εικόνα αυτή του συντρόφου να σέρνει απ' τις μασχάλες λιπόθυμο τον Αλέξη. Πρώτη μου σκέψη να τον πάμε στην πλατεία πριν κατέβει η διμοιρία. Επικοινωνώ την σκέψη μου χωρίς ανταπόκριση. Επικρατεί σύγχυση, ενώ κόσμος σπένδει απ' τα γύρω μαγαζιά. Αυτοί που ήταν μαζί του στην επίθεση, σωπαίνουν. Γνωρίζουν κάτι το οποίο εμένα μου διαφεύγει. Δεν υπάρχει πλαστική σφαίρα όπως θέλω να πιστεύω. Η μπλούζα του είναι σηκωμένη από το σύρσιμο λίγο πάνω από τον αφαλό. Τη σηκώνω κι άλλο, αφού κάτι τον δυσκολεύει στο να αναπνεύσει. Δεν είναι η μπλούζα. Μια λιμνούλα αίματος, κάτω από το αριστερό στήθος. Σφαίρα.

Δάκρυα συντροφεύουν τον Αλέξη στις τελευταίες του αναπνοές. Με την τελευταία του εκπνοή, τα δάκρυα μετατρέπονται σε οργή. Πρώτη απάντηση πέσιμο στην διμοιρία του ΠΑΣΟΚ. Πέτρες, ξύλα, φωτιές σε κάδους. Οι μπάτσοι σαστισμένοι περιμένουν εντολές. Επόμενη στάση πλατεία, κατηφόρισμα Στουρνάρη, τούμπα όλα τα αμάξια και κατάληξη Πολυτεχνείο. Ακολουθεί συνέλευση. Επόμενη στάση ΑΤ Ακροπόλεως, μετά Ερμού και κατάληξη Μοναστηράκι. Οι πρώτες σπίθες στο φυτίλι. Ακολουθούν τις επόμενες μέρες οι συγκρούσεις στην Αλεξάνδρας και οι πορείες των μαθητών που καταλήγουν και αυτές σε συγκρούσεις και πεσίματα σε ΑΤ σε όλη την επικράτεια. Βίαιες επιθετικές πρακτικές αγκαλιάζονται από τον κόσμο που συμμετέχει. Αναρχικοί, αριστεροί, φοιτητές, άνεργοι, εργάτες, νεολαίοι, χούλιγκανς, μετανάστες, βρέθηκαν πλαι πλαι στα οδοφράγματα.

Η πρώτη κοινωνική εξέγερση του 21ου αιώνα σε Ευρωπαϊκό έδαφος. Αυτή ήταν η απάντηση των εξεγερμένων σε αυτήν την κρατική δολοφονία. Κρατική δολοφονία που διαδέχτηκε άλλες και μετά από αυτήν ακολούθησαν και άλλες. Το ζήτημα είναι οι απαντήσεις που δίνουμε. Η κρατική δολοφονία του αναρχικού μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου είχε προαναγγελθεί δια στόματος του Υπουργού Δημοσίας Τάξεως Βύρωνα Πολύδωρα, ο οποίος κάποιο καιρό πριν μιλούσε για τα ευαίσθητα νευρικά συστήματα των μπάτσων που καλό είναι να μην παίζουμε με την αντοχή τους. Το αφήγημα των ΜΜΕ που στόχευε στο να χαρακτηριστεί ως μεμονομένο περιστατικό, όπου ένας τρελάκιας, ψυχοπαθής, ακροδεξιός μπάτσος ενήργησε με κατάχρηση εξουσίας και παράβαση καθήκοντος έπεσε στο κενό. Όσο μεγάλο και να ήταν το τοίχος της αντιεξέγερσης που χτίστηκε στα τηλεπαράθυρα δεν στάθηκε αρκετό να ανακόψει την ορμητική ενέργεια των εξεγερμένων. Το σημείο που έγινε η δολοφονία δεν είναι τυχαίο. Στόχος ήταν η άγρια νεολαία που αράζει στον πεζόδρομο, ο κόσμος του αγώνα που κινείται στα Εξάρχεια. Είναι πολιτικό καθήκον μας να υπερασπιστούμε και το συγκεκριμένο σημείο ενάντια στα επιχειρηματικά επενδυτικά σχέδια της νεοφιλελεύθερης πολιτικής που αποσκοπούν στην ανάπτυξη των Εξαρχείων και την μετατροπή τους σε εμπορική ζώνη. Οι νεκροί μας δεν θα ξεχαστούν όσο ο αγώνας συνεχίζεται.

"Δεν χύνουν δάκρυ τα μάτια που συνήθισαν να βλέπουνε φωτιές. Δεν σκύβουν το κεφάλι οι μαχητές, κρατάν ψηλά το αστέρι με περηφάνια... Στάχτη θα γίνεις κόσμε γερασμένε, σου είναι γραφτός ο δρόμος της συντριβής και δεν μπορείς να μας λυγίσεις, σκοτώνοντας τα αδέρφια μας της μάχης και να το ξέρεις θα βγούμε νικητές και ας είναι βαριές μας οι θυσίες." (Ναζίμ Χικμέτ)

Άμεση απελευθέρωση του απεργού πείνας Γιάννη Μιχαηλίδη.

Νίκη στον αγώνα των 11 Τούρκων επαναστατών.

Χάρης Μαντζουρίδης - αιχμάλωτος στις φυλακές Κορυδαλλού, Α πτέρυγα

9/6/2022